

πλειά... Ὁ νοικοκύρης εἶμαι ἐγώ... Ὁ νοικοκύρης! Ὅλα αὐτὰ
εἶνε δικά μου... εἶνε δικά μου... ὄλα!... ὄλα!...

(Πίπτει ἡ Αὐλαία).

(Ρώμη, Ἀπρίλιος 1912)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΟΥ

ΘΕΛΩ νὰ χτίσω ἓνα σπιτάκι
στή μοναξιά καὶ στή σιωπή·
ξέρω μιὰ πράσινη ῥαχοῦλα·
Δὲ θὰ τὸ χτίσω ἐκεῖ.

Ξέρω στή χώρα τὴ μεγάλη
τὸν πλούσιο δρόμο τὸν πλατὺ
μὲ τὰ παλάτια καὶ τοὺς κήπους·
Δὲ θὰ τὸ χτίσω ἐκεῖ.

Ξέρω τὸ πρόσχαρο ἀκρογιάλι·
ὄλο τὸ κῦμα τὸ φιλεῖ,
κρινόσπαρτ' εἶνε ἡ ἀμμουδιά του·
Δὲ θὰ τὸ χτίσω ἐκεῖ.

Ἀτέλειωτη τραβάει μιὰ στράτα,
σκίζει μιὰ χέρσα ἀπλοχωριά,
σκληρὰ τὴ δέρνει τ' ἀγριοκαῖρι
κι' ὁ λίβας τὴ χτυπᾷ.

Μιὰ στράτα χλιοπατημένη
τὸν καβαλλάρη νηστικό,
τὸν πεζοδρόμο διψασμένο
θάφτει στὸν κουρνιαχτό.

Ἐκεῖ τὸ σπίτι μου θὰ χτίσω
μὲ μιὰ βρυσούλα στὴν αὐλή·
πάντα ἡ γωνιά του θὰ καπνίζει,
κ' ἡ θύρα του ἀνοιχτή.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ